

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНИМИ ПРИРОДООХОРОННИМИ ПРОЕКТАМИ

В.С. Тихенко, аспірант
Сумський державний університет

В умовах сучасної глобалізації та втілення господарювання на всіх організаційних рівнях включаючи наднаціональний гостро постає проблема охорони довкілля через стихійність та масштабність проявів екологічних проблем та неможливість їх вирішення тільки в локальному масштабі. Ми вважаємо найкращим варіантом для вирішення таких питань реалізацію національних та наднаціональних природоохоронних проектів що будуть відповідати вимогам що диктують нам сучасні умови та данна екологічна проблематика. Варто зазначити що на сучасному етапі порганізації таких проектів немає чіткого алгоритму побудови системи управління, що пов'язано з високим рівнем різноплановості проблематики та різницею в законодавчих базах та підходах до подібних робіт в різних країнах.

Варто зазначити, що нові інформаційні технології істотно змінюють поняття організаційної структури, як чіткої системи поділу праці, відповідальності та повноважень, формальних процедур влади та контролю. Ці зміни з однієї сторони збільшують свободу, а з іншої сторони посилюють функції “м'якого”, але всебічного контролю. Управління перетворюється в тотальний, але більш тонкий механізм. Таким чином організаційна структура є важливим механізмом управління проектом. Вона дозволяє реалізовувати всі функції та процеси, необхідні для досягнення 112 цілей проекту. Організаційна структура є основою формування та організації діяльності команди проекту.

Тенденції останнього часу вказують на те, що в країнах Східної Європи, Кавказу та Центральної Азії (СЄКЦА) державний сектор як і раніше залишається основним джерелом фінансування в галузі охорони навколишнього середовища та запобігання і контролю за забрудненням, унаслідок чого необхідно і далі домагатися підвищення ефективності програм державних природоохоронних витрат. Серед іншого, це сприятиме залученню додаткових інвестицій в природоохоронну діяльність з приватного сектора і міжнародних джерел.

На підтримку цих зусиль Організація економічного співробітництва та розвитку розробила керівництво «Зразки кращої практики управління державними природоохоронними витратами» (OECD), згодом затверджене Радою Організація економічного співробітництва та розвитку в якості офіційної рекомендації.

Розглядаючи можливість організації або реформування програми державних природоохоронних витрат (будь то на національному або субнаціональному рівні), органи державного управління повинні:

- Вибрати невелику кількість чітких пріоритетів (у відношенні компонентів навколишнього середовища, економічного сектора або регіону) і визначити конкретні, певні в часі і вимірні завдання, які необхідно виконати;

- Встановити критерії прийнятності проектів, включаючи категорії проектів, виконавців проектів і прийнятний рівень витрат, які можуть фінансуватися з державних коштів;

- Визначити джерела надходжень для фінансування програми, розробити або вибрати механізми фінансування і встановити рівень державної підтримки для кожної категорії проектів / бенефіціантів;

- Визначити порядок подання та розгляду заявок (в певний час або постійно), який найбільш відповідає вибраним пріоритетам.

Для того щоб ці рішення були послідовними, здійсненими, зрозумілими і прийнятними для всіх сторін (у тому числі, для самих виконавців проектів), необхідні консультації із зацікавленими групами, включаючи представників громадянського суспільства та бізнесу. Тільки після прийняття зазначених рішень (тобто після того, як визначені всі елементи програми видатків) уряд може приступити до вибору найбільш підходящої інституційної організаційної форми для агентства, якому належить виконання програми видатків. По-перше, уряду слід переконатися в тому, що створення такого агентства дійсно доцільно. Далі, його організаційна структура повинна бути як можна більш простою. Крім того, необхідно, щоб ця установа могла адаптуватися до мінливих умов, маючи на увазі й те, що забезпечення його ресурсами буде завершено після виконання цілей програми.

На ряду з цим необхідні чіткі інструменти аналізу та оцінки проектів, розробка чіткої програми витрат. Важливо розробити чітку комунікаційну стратегію що дасть можливість для раціональної осмисленої роботи необхідних інструментів.

Основні елементи комунікаційної стратегії:

- Наявність чіткої політики відносно надання інформації
- Рівний доступ до інформації для всіх заявників
- Використання прямих контактів (залежно від ситуації і в розумних межах)

- Відмова від підтримки заявників при підготовці проектів, або - як альтернативне рішення - відкриття грантової програми для підготовки проектів

- При необхідності використання зовнішніх консультантів та розробка порядку їх залучення.

Науковий керівник: Проф. Жулавський А.Ю.

Екзистенційні та комунікативні питання управління: матеріали Міжнародної науково-теоретичної конференції, м. Суми, 23-25 січня 2014 р. - Суми: Сумський державний університет, 2014. - Ч.2. - С. 112-114.